

En el món àrab, assistim a una gegantina campanya de manipulació que s'assenta en els prejudicis, el desconeixement i la por. Els casos de Palestina i l'Iraq són paradigmàtics en aquest sentit. La segona *intifada* palestina, iniciada el 28 de setembre de l'any 2000, va posar de relleu el paper que juguen els mitjans de comunicació en el suport i/o prestigi d'una lluita d'alliberació nacional. Si durant la guerra contra Iugoslàvia no es van estalviar qualificatius elogiosos cap a l'ELK, la lluita armada que desenrotllen els palestins a la recerca de l'alliberament del seu territori, ocupat des de fa més de 32 anys, és vista com una expressió de violència fanàtica i terrorisme suïcida. Els mitjans de comunicació es van enrocar, sense excepció, en front d'allò que per a ells era (és) tot un desafiament a l'ordre

internacional establert després de la primera guerra del Golf (1991), incloent-hi fins i tot els Acords d'Oslo que van possibilitar l'inici d'una molt limitada autonomia palestina en el 17% dels territoris ocupats a Gaza i Cisjordània. En el cas palestí, al costat de la podrida i embrutidora arenga de la violència, es llança amb reiteració un discurs que, des del començament d'aquesta segona *intifada*, s'ha convertit en un lloc comú: els palestins han de reconèixer que no poden aconseguir altra cosa que allò que els

ofereix Israel. Cap consideració envers el dret internacional, els drets històrics nacionals dels palestins, cap consideració envers altra cosa que no sigui la submissió pura i dura, i la inclusió d'una hipotètica Palestina independent en un món "normalitzat" sota els paràmetres occidentals.

Els mitjans de comunicació espanyols, igual que els de la resta del món occidental, utilitzen un llenguatge sempre favorable als interessos israelians. Des de l'ús d'eufemismes com "franja de seguretat en el sud del Líban", que es va mantenir inalterable durant els quasi vint anys que va durar l'ocupació d'aquella part del territori libanès per Israel, fins al suport ideològic que ofereixen a l'ocupació del territori palestí, tot té com a finalitat aplicar la tècnica de l'"amnèsia històrica", d'un canvi de direcció en el qual s'esborra tota memòria

ALBERTO CRUZ
Membre del Comitè de Solidaridad con la Causa Árabe

dels orígens d'una situació de la qual només es veuen els efectes i mai les causes.

Així, la cobertura que s'ofereix d'un determinat fet (accions armades contra l'ocupant) i els territoris vedats per a la informació que s'ofereix (l'evidència del control que Israel ha seguit mantenint sobre la població i els territoris palestins després de l'aplicació parcial dels Acords d'Oslo -1993-, per exemple) tenen la finalitat de construir una realitat d'acord amb els interessos israelians, estretament interrelacionats amb els dels grans grups econòmics i polítics que sustenten aquests mitjans; per una banda, mantenir el suport a Israel, sense quasi exigir-li compromisos explícits i, per l'altra, reforçar el caràcter dependent de la direcció palestina.

La mateixa anàlisi es pot aplicar a l'hora d'abordar la guerra contra l'Iraq. L'anunciat atac contra el territori iraquí ha estat precedit d'una intensa campanya sobre la fabricació d'armes de destrucció massiva. Respecte a això, s'hauria d'esmentar que va ser un atac anglonord-americà, el desembre de 1998, el que va determinar la paralització de les inspeccions a l'Iraq i les provades acusacions d'espionatge i de manipulació d'informació a favor d'EEUU de la Comissió de Desarmament de la UNSCOM van impossibilitar el seu retorn fins a dates recents. Això no s'ha reflectit mai en els mitjans de (formació) de masses.

Occident va conquerir el món no per la superioritat dels seus valors o idees, sinó per la superioritat a l'hora d'aplicar la violència organitzada. Com diu Chomsky, els càrrecs contra els enemics oficials (l'Iraq) no necessiten ser sustentats. Els consumidors dels mitjans hem de ser conscients que mai trobarem referències als incompliments de la legalitat internacional per part dels nostres governs ni anàlisis que diguin que mentre Occident no compleixi amb la legalitat internacional no s'ha d'acceptar el seu discurs de respecte als drets humans i a la pau. Hem d'aplicar la també vella asserció de Paulo Freire: "no n'hi ha prou de llegir, hem de comprendre el món".

Occident va conquerir el món no per la superioritat dels seus valors o idees, sinó per la superioritat a l'hora d'aplicar la violència organitzada. Com diu Chomsky, els càrrecs contra els enemics oficials (l'Iraq) no necessiten ser sustentats. Els consumidors dels mitjans hem de ser conscients que mai trobarem referències als incompliments de la legalitat internacional per part dels nostres governs ni anàlisis que diguin que mentre Occident no compleixi amb la legalitat internacional no s'ha d'acceptar el seu discurs de respecte als drets humans i a la pau. Hem d'aplicar la també vella asserció de Paulo Freire: "no n'hi ha prou de llegir, hem de comprendre el món".

SONIA P. FLORES
Dibuixant